

Dt 6,4 – 9 Milování jediného Boha

Žd 9,11 – 15   Mk 12,28 – 34

Četli jsme ze Starého zákona z 5. knihy Mojžíšovy zvané Deuteronomium (= Druhý zákon nebo Opakování zákona) **Vyznání víry Izraelců v jediného Boha**. Nazývá se podle prvního slova Š(e)ma' (= slyš). Slyš, Izraeli. Slyš, poslouvej, dávej bedlivě pozor, je to důležité! Toto Vyznání víry je v Bibli zařazeno za opakování Desatera Božích přikázání. Obojí spolu úzce souvisí a je propojeno. Víra v jediného Boha Hospodina není něco mlhavého, neurčitého, vágního, nýbrž je spojena s dodržováním určitých, konkrétních pravidel v životě věřícího člověka.

„Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný.“ (Hospodin = Pán je jeden.) Je jeden jediný a současně jedinečný. Je odlišný ode všeho, co si lidé vymysleli, co si přejí, představují a jako bohy ztvárňují. Je naprosto jiný, než jakékoli naše představy o něm, touhy a tužby, i než sebekrásnější a sebesložitější teologické výpovědi. Dobře to vystihuje verš z proroka Izajáše: „Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše“ (Iz 55,8-9). V biblické době byli Izraelci ze všech stran obklopeni pohanstvím; vyznání víry je zcela rozhodné a nekompromisní odmítnutí pohanství okolních národů. My současní věřící křesťané žijeme (u nás v ČR) v ateistické společnosti (bezbožné = bez Boha) – většina lidí se domnívá, že může žít bez Boha, a současně si lidé zbožstili mnoho různých věcí nebo lidí a pomíjivých hodnot. To je nebezpečí zase pro nás – ateismus, lhostejnost a novodobé pohanství.

V biblickém příkazu **milovat Hospodina** nejde jen o nějaký cit, chvilkovou zbožnou náladu, o vytržení mysli, o mystiku nebo únik ze všední a tristní reality. Proto tam zní: Budeš milovat Hospodina **celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou**. Srdce znamená nejen cit – emoce, ale i myšlení člověka. Úcta k Bohu se má projevit v celém našem myšlení, přemítání, hodnocení všeho. Duší v biblickém slova smyslu je celá podstata člověka. Máme ctít a milovat Hospodina celou svou bytostí, celou svou osobností. A také celou svou silou – tedy úsilím, vůlí a činy v každodenním životě. Lásku k Bohu, úctu, obdiv k němu, důvěru, spolehnutí na Hospodina má věřící člověk projevovat všemi svými schopnostmi. Někdy nás to stojí značné úsilí, vůli, snažení se, někdy musíme přemoci nechutí, pohodlnost, únavu, lenost – abychom se modlili, chválili Pána a děkovali mu, četli Bibli, abychom ráno vstali na bohoslužby, upřednostnili

biblickou hodinu, bohoslužby, návštěvu = naslouchání druhému před něčím zajímavějším a lákavějším...

„Tato slova vyznání víry budeš mít v srdci.“ V srdci, v duši nemůžeme mít něco, co neznáme. Izraelci znali z paměti Hospodinova slova a stále se k nim měli vracet jako k základním ukazatelům životní cesty a zdroji plného, radostného života. Je dobře, že i my známe své vyznání víry a Desatero z paměti, můžeme se k nim v mysli a v srdci vracet; to vystihuje biblický termín rozjímání.

„Tato slova budeš vštěpovat svým synům a dcerám.“ Izraelci byli osobně zodpovědní nejen za sebe (za svou zbožnost), ale také za víru své rodiny a celého kmene. Vštěpujeme my svým dětem a vnukům Boží slovo? Svědčíme jim o své víře? Vidí oni na nás, že je pro nás Hospodin na prvním místě?

Hospodinu patří celý člověk – se svým myšlením (proto čelní pásek) i se svým konáním, jednáním (proto znamení na ruce). Pravověrní Židé si dodnes přikládají modlitební pásky na čelo a na ruce. Obdobou toho jsou u křesťanů křížek nebo kalich na krku nebo v domácnostech kříž, obraz Krista, svatý obrázek, slovo požehnání nad dveřmi apod. („Napišeš je – ta slova vyznání víry také na veřeje svého domu a na své brány.“)

Sestry a bratři, uvědomujeme si, že asi nikdo z nás neplní dokonale všechny Boží příkazy a nároky. Už starozákonní člověk byl ospravedlněn Bohem pro svou víru (jako Abraham – Gn 15,6). Víra v Ježíše Krista nás křesťany ospravedlňuje a uschopňuje přistupovat v pokoře a s důvěrou k jedinému a jedinečnému Bohu Hospodinu. Ctít a milovat jej. A on nám dá i sílu, abychom projevovali víru v Boha ve svém každodenním životě láskou, obětavostí a službou k druhým lidem.

/Jindřiška Buttová, Praha 4 Krč 31. 10. 2021/